

Contra uns pressupostos antisocials i antinacionals

El govern de Catalunya, conformat a nivell pràctic per l'aliança tripartita de Convergència, Unió i Esquerra Republicana diu defensar un projecte de transició nacional per al nostre país. Tanmateix, a la vista dels darrers pressupostos, els i les comunistes no podem deixar de qüestionar-nos el projecte nacional que aquestes opcions defensen. Quin país es pot construir mantenint la despesa pública en protecció social entre les més baixes de la Unió Europea? Quin país es pot construir amb impostos baixos a les grans fortunes? Quin país es pot construir amb els percentatges més baixos de tota Europa en treballadors/es de l'administració pública? Quin país es pot construir privatitzant i venent-se el patrimoni, sotmetent-se als interessos del gran capital internacional?

Volem recordar al govern tripartit de Catalunya que l'Estat que el poble de Catalunya reclama és el de les polítiques socials i la democràcia, no el de les polítiques business-friendly, la repressió policial i la opacitat que ens estan imposant amb els seus fets. Els tres partits en el govern de Catalunya són els qui més fervorosament s'han reclamat sempre com a nacionalistes. Però volem recordar-los que la major part de conquestes nacionals de Catalunya han estat conquestes de la Classe Treballadora de la mà de projectes progressistes. Va ser gràcies a l'esquerra que va existir la Generalitat Republicana dels anys 30. Va ser precisament el PSUC qui va liderar la lluita per l'autodeterminació de Catalunya. Va ser el govern d'esquerra qui va impulsar la reforma de l'Estatut que CiU mai no va enfrontar en tantes legislatures. Els partits en el govern han de saber que el projecte nacional de Catalunya és un projecte fallit si es fa en contra dels interessos de la Classe Treballadora.

Els i les comunistes, com el conjunt de la societat catalana, exigim un canvi de rumb en les polítiques neoliberals de la Generalitat. Volem construir un país de progrés i llibertats, un país sobirà, independent dels interessos del gran capital, un país profundament compromès amb la protecció social i els serveis públics. Caminar cap aquí implica comprometre's amb una fiscalitat progressista, amb la persecució del frau fiscal, amb la iniciativa pública. Aquests pressupostos semblen més orientats a afavorir els negocis privats d'unes minories que a la construcció d'un projecte nacional. Els i les comunistes els denunciarem i els combatrem fins el final.

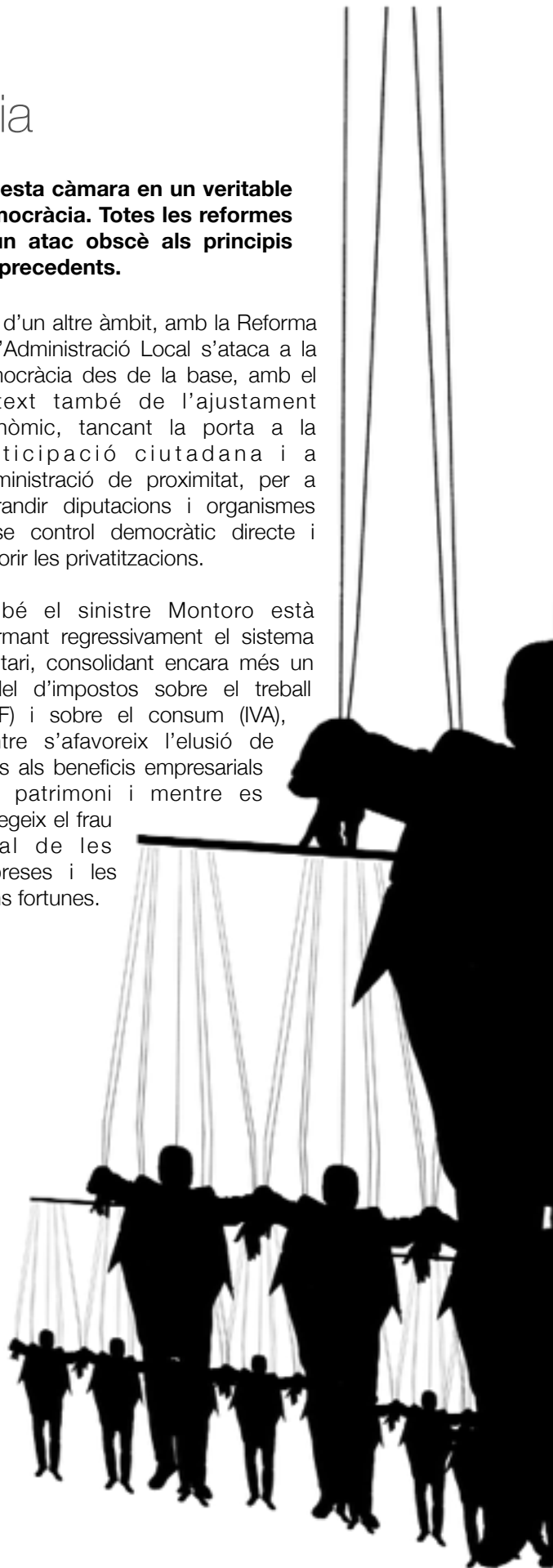
El PP legisla contra la democràcia

La majoria absoluta del PP al Congrés espanyol ha convertit aquesta càmara en un veritable instrument de batalla contra els fonaments més bàsics de la Democràcia. Totes les reformes legislatives impulsades per la dreta espanyola constitueixen un atac obscè als principis teòrics de l'Estat de Dret i un atac a la Classe Treballadora sense precedents.

El PP està legislant obertament contra el poble i contra la Classe Treballadora. Està forçant la llei i la seva interpretació des d'una perspectiva profundament reaccionària i mercantilista, fins a convertir els drets i la Constitució que diu defensar en simple paper mullat. I tot ho està fent de manera planificada, calculada.

- ▶ La Reforma Laboral va ser el primer obús del PP contra el poble i el dret. Aquesta ha esmicolat els ciments de la protecció social conquerida per la Classe Treballadora, donant carta blanca al gran empresariat per a imposarnos unes condicions cada cop més properes a l'esclavitud.
- ▶ Les Retallades per decret en els Serveis Públics han colpejat les capes de població més necessitades d'ajuda social: aturats, desnonats, malalts crònics, disminuïts físics i psíquics, depenents, pensionistes.
- ▶ La Reforma de la Sanitat ha comportat una dràstica retallada de recursos i ha castigat les classes populars en matèria de Salut Pública, imposant les bases d'una privatització sanitària, amb la implantació del copagament sanitari i la promoció de les mútues privades.
- ▶ La Llei de Transparència ha consolidat la opacitat dels principals partits polítics i institucions de l'Estat, com la monarquia, sense introduir mesures efectives contra la corrupció generalitzada.
- ▶ Per la seva banda, la nefasta llei Wert consolida un model classista i secular d'educació que esborra tot esperit crític i científic dels centres educatius, que converteix els estudis universitaris en un privilegi elitista per a les classes altes i que deixa sense futur als fills de la Classe Treballadora.
- ▶ Així mateix, la Reforma de la Justícia elimina completament l'aspiració d'igualtat davant la llei, imposant desproporcionades taxes i tota una sèrie de mesures administratives destinades a perjudicar les classes més pobres.
- ▶ De la mà del mateix ministre Ruiz-Gallardón, la reforma de la Llei de l'Avortament se'ns imposa des del fanatisme religiós i ataca de manera directa els drets de les dona treballadora.

- ▶ Des d'un altre àmbit, amb la Reforma de l'Administració Local s'ataca a la Democràcia des de la base, amb el pretext també de l'ajustament econòmic, tancant la porta a la participació ciutadana i a l'administració de proximitat, per a engrandir diputacions i organismes sense control democràtic directe i afavorir les privatitzacions.
- ▶ També el sinistre Montoro està reformant regressivament el sistema tributari, consolidant encara més un model d'impostos sobre el treball (IRPF) i sobre el consum (IVA), mentre s'afavoreix l'elusió de taxes als beneficis empresarials i al patrimoni i mentre es protegeix el frau fiscal de les empreses i les grans fortunes.

- ▶ La Reforma de les Pensions suposa una important pèrdua de poder adquisitiu per als i les pensionistes, afavorint els plans de pensions privats, en mans de la gran banca, i abocant al desempar a les capes més vulnerables de la societat.
- ▶ Per acabar la feina, la imminent Llei de Seguretat Ciutadana ens arrebatava el dret a la protesta contra totes les mesures tiràniques de la dreta reaccionària, criminalitzant la mobilització, la dissidència i l'oposició política, eliminant tot possible rastre de Democràcia.
- ▶ És de preveure que la Reforma del Finançament Autonòmic reculli el mateix ferum centralista i antidemocràtic de totes les reformes legislatives empreses pels reaccionaris espanyols fins al moment, filles totes elles del mateix projecte polític franquista que representa el PP.

El PP disposa d'una majoria absoluta que entén com una carta blanca per a imposar les reformes legislatives més polèmiques i, per si no fos prou, ha comptat amb el suport puntual de grans partits, com el PSOE, CiU i UPyD.

Complir i afavorir amb fe religiosa un programa neofranquista és l'única constant del govern del PP, que compren el seu retorn al poder des de la perspectiva d'un Règim restituit.

La Classe Treballadora i el conjunt de la ciutadania de tot l'Estat Espanyol no podem acceptar unes reformes legislatives que no estaven el programa del PP i que suposen una veritable perversió de les lleis i un atac als principis democràtics més fonamentals.

Cal combatre les lleis del PP en tots els àmbits, políticament i des del Dret, al carrer i des de les institucions.

Cal, sobretot, seguir treballant en un Front d'Esquerres, Social i Democràtic, que, articulant-se des de la base i amb la Classe Treballadora al capdavant, planti cara a la profunda involució que se'ns imposa amb cada mesura legislativa d'aquest mal govern.

PA

Cop d'Estat als ajuntaments

La Reforma de l'Administració Local que el PP està preparant és una nova amenaça als serveis públics i un veritable atac als ciments de la democràcia: els Ajuntaments. La proposta de Llei pretén assegurar al govern estatal el control efectiu de les administracions locals, delimitant les seves competències, i cerca despollar els ajuntaments de moltes d'elles. La llei obliga els Ajuntaments a cenyir-se als serveis obligatoris, més bàsics (enllumenat, cementiri,...), que a més podran privatitzar-se, i els força a deixar de prestar els serveis facultatius, que són la gran majoria dels serveis que proporcionen a la ciutadania.

“Encara que realment els governs locals en el conjunt de l'Estat ofereixen un percentatge de deute públic sobre el total de menys del 5 per cent (del qual més de la meitat la té el municipi de Madrid) i la seva contribució al dèficit públic és, així mateix, molt escassa, la veritat és que bona part de les primeres mesures d'ajust financer i d'ajust institucional han pres com a referència al nivell local de govern”. Tal com ens explica el catedràtic Rafael Jiménez Asensio, les retallades que prepara el govern central afectaran especialment a l'administració local.

Informes de diferents experts assenyalen els següents punts:

- Tots els ajuntaments que en la darrera liquidació de pressupostos presentin un estalvi negatiu estaran obligats a sotmetre's a una evaluació del govern central, i obligatòriament els municipis de menys de 20.000 habitants i les mancomunitats
- El govern central serà l'únic en establir i evaluar les condicions de prestació dels serveis obligatoris que presten el ajuntaments
- Se suprimeixen, per principi, els serveis fins ara considerats complementaris, és a dir, els serveis no obligatoris que presten els ajuntaments
- S'estableix com a condició per a prestar els serveis complementaris un complet sanejament dels comptes municipals i l'adequació de les finances als requeriments de la Llei d'Estabilitat Pressupostària
- Als ajuntaments que no compleixin escrupolosament les condicions de l'evaluació se'ls podrà aplicar un procediment de delegació dels serveis obligatoris en Diputacions Provincials o Comunitats Autònomes
- La llei preveu que en el traspàs de competències a les Diputacions o Comunitats, el personal que presta el servei serà traspasat als òrgans que assumeixin les competències i se'ls aplicarà un “Pla de Redimensionament”
- El “Pla de Redimensionament” preveu l'acomiadament o la mobilitat geogràfica de tots els treballadors afectats per la reestructuració però no afecta als càrrecs polítics ni de lliure designació (càrrecs de confiança)
- Les Diputacions i Comunitats Autònomes tindran potestat per a concedir la gestió dels serveis obligatoris dels municipis a empreses privades

responsable de la gestió d'aquests serveis passa a ser la diputació provincial. Però com les diputacions no són elegides directament pels ciutadans, la relació entre ambdós és inexistente i en aquest sentit s'observa un dèficit democràtic difícil de justificar que pot reproduir el vell esquema d'ajuntaments “complets” i “incomplets”, que a la llarga poden arribar a desaparèixer

Per altra banda, realitzar el necessari traspàs de mitjans materials i personals del municipi cap a les diputacions, no serà senzill i a més suposarà una reducció de personal laboral força significatiu. Els funcionaris també resultaran afectats per mesures de mobilitat geogràfica i funcional. Aquesta llei, reforça les competències pròpies de les diputacions provincials com són la cooperació i assistència tècnica als municipis i d'altres de caràcter funcional, però no deixa clar com assumiran la gestió directa de serveis, quan no tenen personal qualificat per a fer-los.

El catedràtic de dret administratiu de la UB, Joaquín Tornos Mas, en el seu article sobre “La reforma del règim local: anàlisi crítica del seu contingut”, passa de relleu que l'objectiu principal de la reforma és complir amb el principi d'estabilitat de l'art. 135 de la Constitució i per això actua sobre les despeses i els costos, però res es diu sobre el model de finançament dels ens locals, ni sobre els drets dels ciutadans en plena època de crisi econòmica. Per concretar les competències locals, la legislació actual fa referència als principis de descentralització i màxima proximitat de la gestió administrativa amb els ciutadans. La nova regulació només té en compte de forma exclusiva els principis d'eficiència, estabilitat i sostenibilitat financera, criteris exclusivament econòmics.

Aquesta nova reforma es fonamenta en l'art. 149.1-13,14 i 18 de la CE, però oblida les competències de les CCAA i la diversitat dels règims locals de l'estat espanyol. En el cas de Catalunya, la reforma obvia la competència exclusiva en matèria de règim local que estableix l'art. 160 de l'Estatut d'Autonomia de 2006. Però tampoc fa referència al valor democràtic de les administracions locals i al principi de proximitat en l'exercici de les competències públiques. A més, les noves formes de control extern poden vulnerar el principi d'autonomia local, ja que van més enllà de controls d'estricta legalitat.

La primera conseqüència en el cas que un ajuntament perdi les seves competències és que el

PSM

Quan s'és d'esquerra, no és té la porra enlloc del cor

La frase que ens dóna el títol li dirigia en un escrit, el passat 1d'octubre, Jean-Claude Lefort a Manuel Valls, ministre de l'interior a França. Aquell, Diputat honorari, fill de "manouche", havia nascut a París el 15 de desembre de 1944. El motiu era l'actitud del ministre Valls, i per extensió del govern socialista del que formava part davant el problema dels campaments de "roms", gitanos romanesos.

Per Miquel Àngel Soria
(<http://miquelangelsoria.avant.cat/>)

El veterà diputat es reconeixia, a més a més de fill de manouche com a fill de brigadista. Crec que val la pena escoltar-lo: "Manuel, tu has declarat ahir a la tarda, a BFMTV, que la situació era molt diferent per a tu, relativament a la dels Roms, doncs la teva família espanyola havia arribat a França per fugir del franquisme.

Tu t'has nacionalitzat francès en 1982. Franco havia mort en 1975. Set anys abans de la teva nacionalització. Quan tu has estat francès, no hi havia doncs dictadura en Espanya. Tenies aleshores "vocació", segons les teves paraules, de tornar al teu país de naixement, a l'Espanya. No ho has fet i ho comprenc perfectament, igual que comprenc totalment el teu desig de ser francès. Sense cap dubte.

Tenies "vocació" de tornar a Barcelona, en Espanya on has nascut, per reprendre els teus propòsits que concernien únicament als Roms. El que t'escrui, en aquest moment, és un Francès d'origen "manouche" per son pare. El meu pare, "manouche" i francès, va anar el 1936 a Espanya per combatre el franquisme, armes en mà, en les Brigades internacionals. Per la llibertat del teu país de naixement, i per tant el de la teva família. Ell va morir, Manuel. A conseqüència de les ferides infringides pels franquistes al front del Jarama, en 1937. No et demano cap agraïment, ni certament la menor compassió. La rebutjo pel davant. M'ha honorat veritablement que ell hagi fet aquesta elecció, encara que hagi privat a la meva família de la seva presència quan jo no tenia més que nou anys i ma germana, divuit.

La guerra mundial ha arribat. I els camps nazis són també oberts als Zíngars. Tu ho saps. Però un nombre enorme de Manouches, de Gitanos i d'Espanyols s'han allistat a la

Resistència en terra francesa. Ton pare també hagués pogut ser-hi. Tenia l'edat ja que havia nascut en 1923. Georges Séguy i d'altres han entrat a la resistència amb setze anys. Evidentment, no li retrec de cap manera no haver-ho fet. Però jo et demano el respecte absolut per aquelles i aquells que s'han allistat en la Resistència contra el franquisme, i a continuació contra el nazisme i el feixisme. Contra aquells que havien provocat Gernika. I nogensmenys, per seguir-te, tenien "vocació" de retornar o de quedar-se'n al seu país d'origen, aquests "estrangers i els nostres germans nogensmenys"...

Manuel, "s'ha" acollit a Romania i a Bulgària en la Unió europea quan aquests països no respectaven, i no respecten encara, un dels fonaments per arribar a ser membre de la Unió europea: el respecte de les minories nacionals. Sensible a aquesta qüestió per raons evidents, em vaig inquietar fortament a l'època. Com a diputat, vaig anar a Bruxelles, a prop de la Comissió, per demostrar i dir que aquests països no respectaven aquesta clàusula fonamental. Se m'han rigut al nassos, figura't."

La carta de Jean-Claude Lefort segueix raonant sobre la situació que es dóna amb aquestes minories marginades —que no races, puntualitza d'acord amb les lleis— i s'acomia recordant-li que "Qui no té memòria no té futur".

Cal fer un aclariment. Els Manouches són una de les branques dels pobles nòmades arribats des de l'Índia i que es diferencien dels gitanos, roms o zíngars en que ocupen zones germanòfones. A França es troben a l'Alsàcia. Van ser gairebé exterminats pels nazis com a conseqüència de les denúncies dels seus "germans" zíngars.

Entre ells es troben músics famosos de jazz com el guitarrista Django Reinhardt, el violinista Biréli Lagrène o, més recent, el pianista Joe Zawinul.

Prou feminicidis, erradiquem totes les violències

Ens trobem de nou davant un altre 25 de novembre, amb la commemoració del Dia internacional per la eradicació de la violència vers les dones, i podríem preguntar-nos si amb el reconeixement formal i legal d'alguns drets de les dones aquesta epidèmia de dones mortes pels qui suposadament l'estimen ha disminuït, però no és sols qüestió d'estadístiques, de comparar xifres d'un any a l'altre, sinó d'analitzar perquè es continuen produint i denunciar-ne el fet.

Per Maribel Nogué
(<http://ciutadanadempeus.avant.cat/>)

Vivim un autèntic feminicidi

Observant aquest món globalitzat, podríem concloure que el que estem vivint és un autèntic feminicidi (un neologisme creat a través de la traducció del vocable anglès "femicide" i que es refereix a l'assassinat evitable de dones per raons de gènere, és a dir, com a conseqüència de la construcció social de la diferenciació dels seus rols).

20 anys a ciutat Juárez - Mèxic

Per exemple, fa 20 anys que va aparèixer, a Ciutat Juárez – Mèxic-, el primer crim constatat d'odi vers les dones, una realitat que, segons un informe de la revista SinEmbargo ha augmentat un 40 % entre els anys 2006 al 2013. A l'estat de Chihuahua, el nombre d'assassinats contra les dones és 15 vegades més alt que ma mitjana mundial. Segons la ONU, al país s'hi cometen 6,4 assassinats de dones per dia, la qual cosa vol dir que –en acabar l'any- s'hauran comès 2.336 feminicidis al país. Els homicidis representen tan sols la punta del iceberg. Per cada víctima d'homicidi, moltes més dones són ferides físicament fustigades sexualment o abusades emocionalment. Segons aquest informe avui encara estem molt lluny de captar la magnitud de la violència domèstica i de la comprensió del seu impacte global sobre les víctimes, el seu entorn i la societat. Les dades de la enquesta de victimització donen una idea de la magnitud i freqüència d'aquest fenomen".

La ONU recomana fer-hi front

La "ONU – Dones" ha expressat la seva inequívoca opinió sobre la necessitat de prendre mesures urgents contra el feminicidi. En un event celebrat el 8 de març, va exhortar als estats a tipificar el feminicidi com un delictes específic; a aplicar les lleis per assegurar que els casos s'investiguin amb diligència; que els culpables siguin jutjats i que s'ofereixi reparacions justes a les víctimes o a les seves famílies, així com assegurar que les dones que en sobrevisquin tinguin accés als serveis integrals necessaris i al recolzament a llarg termini; i també a fomentar els canvis en les actituds, creences i comportaments que acceptin o perpetuïn la

violència orientats a la seva prevenció per evitar que es donin tals fets.

Feminicidi globalitzat

I em pregunto: perquè les dones que van a manifestar-se a la Plaça Tharir de El Caire per reclamar les llibertats són perseguides i violades pels qui també surten al carrer clamant llibertat?; perquè les dones de societats -que neguen els drets de les dones- s'abalancen sobre les que estudien o treballen, com ha passat per exemple a la Índia?; perquè es continua mutilant tantes dones, no sols a l'Àfrica, condemnant-les al sofriment perpetu en les seves relacions sexuals i al moment de parir?. Perquè, més a prop nostre podem constatar com se'ns continua cridant, insultant, controlant, vigilant, autoritzant-te amb qui pots parlar, et sentis humiliada, obligada a tenir unes relacions sexuals que no desitges, et tractin sovint d'ignorant o et facin veure que tu no pots?.

Prou de violències

Tot això és violència vers les dones, i aquests fets no passen pas a terres llunyanes sinó que, sovint, més a prop del què ens pensem, casa mateix, un indret distant del concepte de llar on, per definició, és caliu, acolliment i comprensió.

Prou de violències: la que és dóna en el marc del tracte de parella; en

el mercat laboral quan se'ns castiga acomiadant-nos o negant-nos el dret a treballar pel fet d'estar embarassada, a ser les principals víctimes de les polítiques de retallades en serveis de salut, d'educació o d'ajuts a la dependència, retornant a les espatlles de les dones el treball de cura de les persones (una tasca que duem a terme de bon grat però sense cap tipus de suport, limitant enormement un desenvolupament més complet de la nostra persona), sense comptar que les dones som sovint botí i primeres damnificades de les guerres i els desastres ecològics d'un món basat en una economia de creixement per uns quants en detriment de la majoria i del medi ambient.

Diguem NO, diguem PROU una vegada més

Per totes aquestes raons, en aquest 25 de novembre, més que mai, continuo dempeus per eradicar totes i cadascuna de les violències que patim les dones.

Aportació del PCC al XIXè Congrés del PCE

El Partit dels i les Comunistes de Catalunya va presentar la seva aportació al XIX Congrés del Partido Comunista de España, celebrat els passats 15, 16 i 17 de novembre. L'aportació del PCC va centrar-se en 3 punts principals: la lluita contra el neoliberalisme, la unitat comunista i la necessitat d'un projecte Constituent per a Catalunya i per a Espanya, que assegurí les bases d'una República Catalana i una República Federal dels Pobles d'Espanya. Reproduïm aquí un el fragment relatiu a la República Catalana. (<http://partit.pcc.cat/2013/11/aportacion-del-pcc-al-xix-cngreso-del-14.html>)

Els i les comunistes defensem un projecte de construcció nacional inseparable de la seva dimensió social, democràtica i inclusiva. Això ens confronta amb el projecte de nació identitari, territorialista, historicista i etnicista que caracteritza la dreta nacionalista.

Cal reforçar l'aposta republicana i federalista com una opció que combina la democràcia, la sobirania i la justícia social. Cal fer-ho davant les opcions de dretes del nacionalisme conservador o d'un sobiranisme comprensiu amb les polítiques neoliberals vinguin des de Madrid, Frankfurt o Brussel·les.

El PCC defensa la necessària confluència de la lluita social, democràtica i nacional. Volem desenvolupar l'autogovern de la nació catalana perquè tenim dret democràtic a fer-ho. L'oligarquia terratinent i centralista espanyola, ha fet i encara fa, molts pactes històrics amb part de la burgesia catalana. Per tant el desenvolupament de marcs d'autogovern és una forma d'afrontar la lluita de classes a Espanya ja que nosaltres defensem aquest autogovern sota uns paràmetres d'aprofundiment de la democràcia política i social. Objectivament la lluita dels pobles d'Espanya que aspiren a més autogovern és aliada de les lluites socials i econòmiques de la classe treballadora espanyola i del conjunt dels pobles d'Espanya.

Avui les forces conservadores volen aturar les potencialitats d'aquesta confluència de mobilitzacions que posen en qüestió l'ordre polític, social i econòmic sorgit dels pactes de la transició.

El PCC aposta per processos Constituents a Europa, Espanya i Catalunya i des del comunisme hem d'actuar en cada un d'aquests ja que no funcionen de forma aïllada i es retroalimenten en positiu i en negatiu.

La crisi de Model d'Estat aprofundida per la sentència del Tribunal Constitucional sobre l' Estatut de l'any 2010 que ja

venia precedida per una forta campanya anticatalana i posteriorment les propostes recentralitzadores del PP i els atacs a la llengua i cultura catalanes han evidenciat la necessitat de desenvolupar una proposta Constituent per a Catalunya.

En la cultura del PSUC (especialment per part del secretari general, Joan Comorera) i en la tradició republicana i federal catalana i espanyola, trobem de forma reiterada la utilització del concepte República Catalana.

Per al PCC la República Catalana significa:

1. Una proposta de Via Federal de Lliure Adhesió o Federalisme amb dret d'Autodeterminació que estableix una relació entre pobles lliures i iguals.
2. Una proposta constituent amb contingut de plena democràcia política, econòmica, social i cultural.
3. Una proposta d'estat propi com a superació de l'estatus

polític de Catalunya que ja no pot ser dimensionat sota una comunitat autònoma del Regne d'Espanya.

El PCC aposta, per una República Catalana Social, Democràtica i Lliurement Federada.

Els i les comunistes del PCC hem treballat i treballem també per a un projecte constituent per al conjunt d'Espanya. L'avanç d'aquest projecte constituent a Espanya està indissolublement lligat a l'avanç de les nostres propostes per a Catalunya. Proposem doncs un nou projecte de convivència entre Catalunya i la resta de pobles d'Espanya basats en una relació de lliures i iguals i emparats en un nou marc republicà, federal i cooperatiu.

El PCC defensa una República Federal dels pobles d'Espanya, plurinacional, pluricultural i plurilingüe.

77 organitzacions es troben a la Trobada Internacional de Partits Comunistes i Obrers

Partits arribats de tots els punts cardinals, des d'USA a Austràlia, des d'Argentina a l'Índia i des d'Àfrica del Sud a la Federació Russa, vam acollits per El Partit Comunista Portuguès, amb la capacitat organitzativa i la fraternitat que els caracteritza.

El passat cap de setmana, es va reunir a Lisboa la "Trobada Internacional de Partits Comunistes i Obrers", amb la participació de representants de 77 organitzacions de 61 països, arribats de tots els continents, entre els quals estava una delegació del nostre partit, Partit dels i les Comunistes de Catalunya (PCC).

Així mateix es va destacar la importància de combinar la lluita ideològica amb la mobilització i organització de la classe obrera i els treballadors i treballadores en la confrontació amb l'imperialisme i la lluita per la pau, la democràcia i el socialisme.

Quan el capitalisme està sumit en una profunda crisi, quan ha

demostrat la seva incapacitat per satisfer les necessitats de la majoria de la humanitat i quan els pobles expressen de forma creixent el seu rebuig i protesta davant les injustícies, la corrupció, les retallades de drets i llibertats, estigui conclave estava cridat a ser un moment important en la coordinació i intercanvi d'experiències i de lluites del moviment comunista internacional.

Partits arribats de tots els punts cardinals, des d'USA a Austràlia, des d'Argentina a l'Índia i des d'Àfrica del Sud a la Federació Russa, vam acollits per El Partit Comunista Portuguès, amb la capacitat organitzativa i la fraternitat que els caracteritza.

Totes les intervencions van coincidir en la necessitat de la unitat i el paper que han de jugar els treballadors i treballadores en la defensa dels drets socials i laborals, contra les privatitzacions i per la defensa dels recursos naturals i el medi ambient.

La finalització de la trobada va coincidir amb l'acte central de les celebracions del

centenari d'Álvaro Cunhal, amb un acte polític - cultural que ple la plaça de toros de Camp Petit i que va commoure i emocionar a totes les delegacions internacionals que vam tenir l'honor de participar en el mateix.

La figura del dirigent comunista, l'intel·lectual compromès i del lluitador antifeixista, figura imprescindible per entendre la solidesa en els principis, l'arrelament i prestigi entre les masses i la fortalesa actual del PCP, va ser glossada per Jerónimo de Souza, actual secretari general, però també per la brigada Víctor Jara i altres cantants de música popular i les seves paraules de lluita, admiració i compromís militant.

Álvaro Cunhal, vida, pensament i lluita ha estat una campanya desenvolupada al llarg i ample de tot Portugal, en l'últim any, en memòria de qui va ser Secretari General del PCP, l'autor de "un Partit amb parets de vidre", llibre imprescindible per a la militància comunista on ens explica que "L'alegria de viure i de lluitar ens ve de la profunda convicció que és justa, entusiasmant i invencible la causa per la qual lluitem.